

Prologas

Ji nubraukė „Rojus“ ir vietoje jo parašė „Pragaras“. Buvęs užrašas jau netiko tai nuotraukai. Jai knietėjo suplėšyti visą albumą, sudraskyti kiekvieną nuotrauką į skutelius, arba sviesti jį į ugnį ir stebėti, kaip supleška jos atsiminimai. Tačiau net ir tai neištrintų vaizdų iš galvos: jie buvo įsiėdę viduje ir jai teliko viltis, kad laikas išdildys prisiminimus. Labiausiai už viską ji troško pamiršti tai.

Buvo sunku patikėti, kad jie kadais čia buvo tokie laimingi. Ne, netiesa! Žvelgdamas į plikas sienas, kilimą su įsispaudusiomis žymėmis nuo baldų — šie dabar laukė sunkvežimyje kieme, pasiruošę būti pergabenti į jų naujuosius namus toli nuo čia, — lengvai galėjai patikėti, kokie laimingi jie buvo.

Šią akimirką butas atrodė beveik lygiai kaip tądien, kai jie įsikraustė: nedažytas, pilnas pažado, it tuščias popieriaus lapas. Jos tėtis — jis pagelbėjo jiems įsikraustyti — padarė nuotrauką: ji su Deividu, apkabinusiu ją per liemenį, stovi tuščiam kambaryje, užlietame blankios saulės. Kai nuotrauka buvo išryškinta, ji priklijavo ją pirmame albumo puslapyje ir šalia užrašė „Rojus“, kadangi tai ji ir simbolizavo: jiedu su Deividu, žvelgiantys į ateitį, pilni susijaudinimo ir vilčių.

Ji užvertė albumą ir švystelėjo į pakavimo dėžę.

Išgirdusi lauke balsus, krūptelėjo. Girdėjo juos jau mėnesių mėnesius, ištisomis naktimis, kasnakt balbatuojančius vyro ir moters balsus, kartais kuždančius arba šaukiančius

ar tiesiog šnekučiuojančius, nė akimirkos nenutylandčius. Jai teko miegoti su ausinuku. Bandė ausų kištukus, tačiau balsai kažkokiu būdu įsiskverbė pro juos. Vienintelis būdas juos užgožti buvo lėta orkestrinė muzika, įsiliejanti į sapnus ir tampanti jos naktinio gyvenimo garso takeliu.

Sapnuose ji dažnai laikydavo rankoje revolverį. Žengdavo gilyn į koridorių, ryžtinga, gniauždama ginklo rankeną net pabalusiais krumpliais, pirštui trūkčiojant ant gaiduko. Kartais pistoletą pakeisdavo peilis, didelis peilis ilga, stora geležte. Tai buvo tik detalė. Skambant muzikai ji regėdavo save, einančią į koridoriaus gilumą susitikti su priešais, pavertusiais jos gyvenimą tikru pragaru. Ji ketindavo jiems padaryti ką bloga, tą patį, ką jie padarė jai, tik dar skaudžiau. Kaip paaiškino savo naujajam psichiatrui, ji neturi laiko žaidimams ar psichologijai. Jai reikia tiesiog susidoroti su savo bėda. Sapnuose ji jautė nenumaldomą potraukį žudyti.

Tačiau šis jos troškimas visada virsdavo niekais. Vos tik prieš ją išnirdavo žmonės, kuriuos norėdavo žaloti, revolveris arba peilis ištirpdavo, skystas metalas varvėdavo ant grindų, o žmonės priešais ją kvatodavosi. Pačiuose košmariškiausiuose sapnuose jie patys išsitraukdavo pistoletą arba peilį. Šiaip ar taip, tą akimirką ji visada nubusdavo.

Blogi sapnai liausis, dabar tarė ji sau. Kai būsime naujojoje vietoje — mūsų mažajame namelyje, esančiame toli nuo visko, tų košmarų neliks.

Naktimis bus tyku. Tamsu. Galbūt lauke šnarės, ūkaus, aplink krebždės gyvūnai ar paukščiai. Tačiau tai anokia bėda. Svarbiausia, kad nebūtų žmonių.

Įkišusi ranką į rankinę ji išsitraukė cigarečių pakelį. Dieve, vos prieš kelis mėnesius ji netgi nerūkė. Galbūt naujuosiuose namuose jai pavyks mesti. Ir plaučiai vėl bus švarūs.

Visa joje vėl bus švaru. Ji padėjo cigaretes į šalį. Gal vertėtų mesti tiesiog dabar.

Mintyse perbėgo darbų sąrašą. Ar jie nieko neužmiršo? Viską supakavo? Atidariusi ventiliacijos spintą, patikrino viduje. Nuėjo į vonią, norėdama įsitikinti, kad nieko ten nepaliko. Nenorėjo, kad šioje vietoje pasiliktų bent menkiausia jos ir Deivido žymė. Norėjo nutraukti visus saitus. Tą akimirką ji nusprendė, kad vis dėlto atsikratys savo nuotraukų. Tačiau čia tikrai nepaliks — nenorėjo, kad jos pakliūtų kam nors į rankas. Išmes pakeliui — stabtelės ir susiras šiukšliadėžę prie greitkelio, toli nuo bet ko, kas ją kada nors pažinojo ar apskritai kada nors galėtų pažinoti.

Taip, ji privalo sunaikinti bet kokius savo pėdsakus. Turi ištrinti iš gyvenimo šią pastraipą. Taip sakė psichiatras, nors tam vargu ar reikėjo tokios jau didelės įžvalgos? Todėl ji siurbliavo namus tol, kol dulkių maišelis pasidarė sklidas, šveitė sienas, kol kiekvienas rankų ir pečių raumuo pradėjo klykte klykti iš skausmo, kad jau liautųsi. Išdezinfekavo puodelius, vonią ir tualetą. Plačiai atlapojusi langus, paliko juos taip keletui dienų, kad visi jos ir Deivido pėdsakai vėdintųsi, vėdintųsi ir išsivėdintų.

— Jau beveik pasiruošusi?

Į kambarį įžengęs Deividas apžvelgė tuščią erdvę ir paskutines dėžes. Jis prieš tai lauke kalbėjosi su kraustytojais, išsakė pageidavimą, kad būtų atsargūs ir nekeltų triukšmo.

— Mano mergina labai jautri garsiems balsams, — paaiškino jis, tačiau susilaukė tik nesupratingų žvilgsnių.

Dabar jis, rodydamas į dėžes, pašnibždom paklausė:

— Šitos jau paskutinės?

Ji linktelėjo.

— Viskas supakuota? Puiku. Nagi, eime.

— Aš dar tik minutėlę, — tarė ji.

Jis atsiduso, kaip dažnai darydavo pastarosiomis dienomis, ir pasilenkęs pakėlė vieną dėžę, kuri nebuvo per sunki panešti vienam. Ji, laukdama jo sugrižtant, paskutinįsyk apsidairė aplink. Štai ten jie žiūrėdavo televizorių. Ana ten Deividas paruošė vakarienę jos gimtadieniui. Buvo vieta, kurioje jie pakrikštijo butą, pasimylėdami tiesiog ant grindų tądien, kai įsikraustė. Ir vieta, kur...

Ji stipriai užsimerkusi papurtė galvą, norėdama atsikratyti to prisiminimo, ir prisėdo ant dėžės krašto, jausdama, kaip kambarys ima suptis.

Tada išėjo laukan ir nesižvalgydama į šalis, įsmeigusi žvilgsnį į betoną sau po kojomis, nužingsniavo prie mašinos. Žinojo, kad kraustytojai spokso į ją, juokiasi sėdėdami sunkvežimio kabinoje iš jos, keistos fifos, nepakeliančios žmonių balsų ir dūlinančios nunarinus galvą it sena moteriškė. Jie laikė ją pamišėle. Na, galimas daiktas, aš išties sušikta pamišėlė, pamanė ji. Ir jie tokie būtų, jei jiems būtų tekę patirti tą pat, ką ir jai. Knietėjo tai pasakyti. Tiesiog rėkte išrėkti į akis.

Ji įsėdo į mašiną ir pabandė nusiraminti. Deividas, grįžęs į butą, išgabeno paskutinę dėžę. Padėjęs ją ant žemės, apsigrėžęs uždarė duris. Ji matė, kaip jis akimirką svėrinėjo rankoje raktą, ir spėliojo, ką jis dabar mąsto.

Deividas atidarė mašinos dureles ir vieną baisią akimirką ji pamanė jį tarsiantį, kad persigalvojo ir nori pasilikti, kad jai teks grįžti atgal. Tačiau jis, paleidęs variklį, išriedėjo į gatvę, kraustytojų sunkvežimis — iš paskos.

Jis neatsigrėžė pasižiūrėti atgal. Ji žvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį, stebėdama, kaip namas tolsta, grimzdamas į praitį, į prisiminimus.

— Baigta, — pratarė Deividas.

Baigta.

Pirmas skyrius

— Tai bus šauniasias įkurtuvių vakarėlis, koks tik kada yra buvęs, — entuziastingai išpyškino Džeimis. — Manychiau, reikėtų surengti kaukių balių.

— Nuostabi mintis, — pritarė Kirstė. — O kokia tema?

— Laisvas pasirinkimas — ateini su tokia kauke, kokia nori.

Jiedu griuvo ant lovos netrukus paliksimame miegamajame, name, kurį ji dalijosi su trimis kitomis medicinos seselėmis, ir įsikniaubė į jos švelnius plaukus. Jis pabučiavo Kirstei kaklą ir įtraukė jos aromato — sumišusio odos, abrikosų šampūno ir kvėpalų, kuriais kasdien pasikvėpindavo, kvapo. Vos įžengęs į jos miegamąjį, kuriame nuolat tvyro-davo kvėpalų dvelksmas, jis visad pasijusdavo laimingas, mylimas ir goslus. O netrukus jie apsigyvens kartu. Dalysis vienu miegamuoju ir jis kvėpuos jos aromatu — tapsiančiu neatskiriamu jo gyvenimo palydovu — kiekvieną dieną. Jų-dviejų alsavimas, plaukai, oda, prakaitas ir visi jų kūnų kas-dien išskiriami atomai ir dalelės susilies sukurdami atmos-ferą, būsiančią ne tik išimtinai Džeimio ar Kirstės, tačiau *jų*.

— Kuo persirengsi tu? — pasiteiravo jis, atsisagstydamas marškinius ir taip švystelėdamas sau per petį, kad jie nusi-leido tarp grindis nuklojusių dėžių ir dėželių stirtų: bet kaip suverstų ir sugrūstų į kratinį, kurį Kirstė vadino sava „sis-tema“, knygų, rūbų ir perduodamų iš kartos į kartą virtuvės rykų, senų kompaktinių plokštelių, įrėmintų nuotraukų ir jos

vaikystės medinių dramblių kolekcijos. Viso jos gyvenimo, supakuoto ir pasiruošusio išsikelti.

Džėmis, nutaisęs, kaip jam atrodė, šelmišką šypseną, sliuogtelėjo ranka Kirstei už nugaros ir prisitraukė ją prie savo nuogo liemens. Ji pabučiavo jį į krūtinę ir pakėlė savo dideles rudas akis.

— O kuo būti man? — paklausė jis. — Gal velniu?

Butas buvo idealus. Nuo pat tos akimirkos, kai jie įžengė į svetainę ir išvydo, kaip pro švieslangius krenta šviesa, abu tai žinojo. Kirstė apsikabino Džėmį per liemenį ir kai nekilnojamojo turto agentas, nusigręžęs į virtuvę, esančią jiems už nugaros, atsiliepė į skambutį mobiliuoju, jiedu susijaudinę, tačiau baugščiai, susižvalgė. Jiems jau nereikėjo apžiūrėti pagrindinio miegamojo — nors jis taip pat buvo toks, kokio jie ir tikėjosi, — nei svečių kambarėlio, mažos, patogios virtuvės ar vonios kambario. Šios sienos jiems tiesiog kalbėjo pačios. Jiedviem rodė, kad girdi jas tariant jų vardus. Džėmis įsivaizdavo save drybsantį ant minkštos sofos priešais kampe mirguliuojantį televizoriaus ekraną, Kirstei dažais ištepilotais džinsais storu teptuku dažant šias sienas. Pastaruoju metu jis jau ėmėsi vaizduotis ją suapvalėjusiu pilvuku. Tarsi stebėtų jų būsimo gyvenimo reklamą.

Šiek tiek persikreipusios grindų lentos, atsukus čiaupus tirtantys vamzdžiai, plyšiai langų rėmuose, netgi pelėsis vonios kambarėje — visi šie dalykai turėjo žavesio, kurio stokojo jų matyti naujos statybos namai, sterilūs ir be jokios istorijos. Šitas butas skleidė šilumą, tai buvo vieta, turinti praeitį, su kambariais, kuriuose gyveno kartų kartos, tiesiog alsuojančiais gyvenimu. Jiedviem žengiant per slenkstį nekilnojamojo

turto agentas perspėjo: „Atsargiai, neužkliūkit“, tačiau Džeimis jau buvo jį įveikęs. Koja pati instinktyviai jautė aukštį.

— Iš savo praktikos galiu pasakyti, kad tai tiesiog aukšinis pasiūlymas, — tarė nekilnojamojo turto agentas, kasydamasis praplikusį pakaušį. — Jums pasisekė — apžiūrėte jį pirmieji. Savininkas nori butą skubiai parduoti, todėl prašo daug mažiau nei rinkos kaina.

Grįžę į Džeimio butą, jiedu su Kirste dar bandė vaidinti šaltus. Dar kiek luktelės, apsimes, kad svarsto pasiūlymą. Jei neparodys pernelyg didelio entuziazmo, gal pavyks dar labiau numušti kainą. Net ir taip pigiai parduodamas tas butas vis tiek buvo viršutinė jų galimos mokėti sumos riba. Jie įstengtų įpirkti jį tik paaukodami keletą kitų dalykų. Kurį laiką tektų ir toliau važinėti sukriošusia Džeimio mašina.

— Palaukime iki rytojaus, — pasiūlė Džeimis.

— Taip.

— O jei iki to laiko atsiras koks nors pirkėjas?

— Neatsiras.

— Ne...

— Nors gāli ir nupirkti.

Jiedu pažvelgė į telefoną. Džeimis čiupo ragelį ir paskambino nekilnojamojo turto agentui. Pasiūlė jam trimis tūkstančiais svarų mažiau prašomos kainos ir kramtė nagus laukdami, kol agentas atskambins.

Vėlėliau tąvakar jie jau šventė. Galiausiai pavyko numušti kainą tik tūkstančiu svarų. Ta proga jie išleido dalelę to buteliui prabangaus šampano, kurį kartu išgėrė Džeimio vonioje. Jiedviem netgi nereikėjo laukti, kol buto savininkas nusipirks sau naują būstą ir išsikels — jie pirmą kartą įsigijo nekilnojamąjį turtą, todėl valstybė jiems suteikė lengvatinę paskolą ir butas buvo tuščias.